

klart for Dagen; det er dels et særligt dansk Formaal, dels et Verdensformaal. For os selv ønske vi, at det Anliggende, som enhver Traktat omhandler, maa faa den Nytte, som ligger i, at der aabnes en paalidelig Udsigt til, at mulige Uoverensstemmelser nu maa kunne blive let bilagte. Men ved Siden deraf har en saadan Beslutning jo sin Verdensbetydning. Den vil være et Led i den almindelige Verdensbestræbelse for at tilvejebringe Voldgiftsafførelse og tillige være et Middel til at styrke Anseelsen og Autoriteten af den Voldgiftsdomstol, som er oprettet i Haag. Oprettelsen af denne, den staaende Voldgiftsdomstol i Haag, tør siges at være en af de største Begivenheder i det svundne Aarhundrede. Om denne Begivenhed skal blive saa følgerig og have saa mægtige Virkninger, som den er egnet til, vil for en stor Del bero paa Folkene selv, deres Repræsentationer og deres Regeringer. Jeg tror, at vi ville bidrage dertil ved at vedtage en Beslutning som den, vi have tilladt os at foreslaa.

Naar vi forhandle om disse Sager, er det vel værd at lægge Mærke til, hvorledes denne Voldgiftsdomstol i Haag, hvortil Beslutningen henviser, er født. Voldgiftsbestræbelser ere jo saa gamle som Menneskeslægten, kunne vi sige, eller i alt Fald saa gamle som Menneskeslægten's Stridigheder, der vel sagtens ikke ere meget yngre end Menneskeslægten. Men dette: i det moderne Samfund at faa en fast Voldgiftsdomstol, er noget temmelig nyt. Der havde i 1888 begyndt at danne sig en mellemrigsk Forbindelse af Rigsdagsmænd; det er den Forbindelse, som lidt senere blev kaldt den interparlamentariske Union. Denne Forening af Rigsdagsmænd gjorde Voldgiftssagen til en Hovedsag, til sin Hovedopgave. Alt imens den holdt sine ikke aarlige men periodiske Møder og arbejdede paa Sagen, saa Verden det Særsyn, at den 24. August 1898 udstedte den russiske Kejser sin berømte Indbydelse til en international Fredskonference, som blev afholdt i Haag. Det var en Begivenhed af den største Betydning. Det var ogsaa et Tegn paa, i hvilken Grad Verden trængte til en Virksomhed i den Retning, at et saadant Skridt blev taget af den russiske Selvhersker. I Indbydelsen, som udgik til Magterne, var imidlertid Voldgiftssagen ikke medoptaget, der var ikke noget Forslag om at oprette en Voldgiftsdomstol. Den interparlamentariske Union, det vil sige den private, frivillige Forening af Rigsdagsmænd, der ere besjælede af Tan-

ken om at faa Tvist afgjort ved Voldgift, fandt sig da naturlig foranlediget til at bringe i den russiske Regerings Erindring, at det af Mænd fra mangfoldige Lande var blevet opstillet som et folkeligt Krav, at der skulde tilvejebringes en international Voldgiftsdomstol, og den 30. September 1898 besluttedes det da at indgive en Adresse til det russiske Udenrigsministerium om, at denne vigtige Sag maatte blive optaget paa Programmet for Diplomaternes Konference i Haag. Da der senere skete en fornyet Indbydelse under 11. Januar 1899 fra den russiske Regering til Magterne om en Sammenkomst i Haag, fandtes i denne optaget paa Programmet: Oprettelse af en international Voldgiftsret. I den Konference af Diplomaterne, der nu blev afholdt, blev dette ogsaa en Hovedsag, og i den Hovedkonvention, hvormed Diplomaternes Konference sluttede, danner Bestemmelserne herom en Hovedbestanddel. Konventionen kaldes en Konvention om fredelig Bilæggelse af internationale Stridigheder; den blev afsluttet den 29. Juli 1899. Den blev straks undertegnet af 16 Magter og senere tiltraadt — i Henhold til den Adgang, der i Konventionen gaves dertil — af 10. Den er altsaa tiltraadt af 26 Magter, 20 europæiske, 4 asiatiske og 2 amerikanske. Konventionen skulde efter sit Indhold ratificeres, og Ratifikationen skete efterhaanden. Den danske Ratifikation paafulgte under 23. August 1900, og henimod Slutningen af 1901 havde 24 Magter ratificeret Konventionen, det vil sige samtlige undertegnede Magter med Undtagelse af Tyrkiet og Kina. Konventionens Indhold falder i 4 Afsnit. Det første indeholder en almindelig Udtalelse af de Grundsætninger, der have været ledende ved Konventionens Afslutning, det andet den vigtige Materie om bona officia og Mægling, det tredje om internationale Undersøgelseskommisioner, og endelig det fjerde, som nok kan siges at være Hovedafsnittet, handler om den internationale Voldgift. Der blev ved Konventionen oprettet en staaende Domstol i Haag, der er sammensat saaledes, at hver Magt, der har undertegnet Konventionen, har Ret til at udmelde indtil 4 Medlemmer. Antallet er forskelligt i de forskellige Lande. For Danmark er det hidtil kun 1, men saa vidt mig bekendt, har Danmark Adgang til at faa 2 beskikkede, og hvis dette maatte forholde sig rigtigt, vilde jeg egentlig talt anse det for ret gavnligt, om Regeringen maatte faa Anledning til foruden den Mand, der for